

Arrest

nr. 59 213 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn.

Op 8 juni 2008 biedt verzoekster zich samen met haar toenmalige partner, dhr. S.D.M. (...) aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lommel omtrent een voorgenomen huwelijk.

Op 2 oktober 2009 legt verzoekster bij de gemeente Lommel een verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. S.D.M. (...) af.

Eveneens op 2 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie met dhr. S.D.M. (...).

Op 8 december 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 15 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit om reden dat de samenwoningverklaring met dhr. S.D.M. werd stopgezet op 23 december 2009.

Op 22 juni 2010 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. D.D. af.

Op 29 juni 2010 dient verzoekster een aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie met dhr. D.D. (...).

Op 26 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 december 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4 vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.06.2010 door C.A., V. (...), geboren te Mexico, D.F., op 14.01.1977 en van Mexicaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van volgende documenten:

- *een arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene dd 30.06.2010: dit document bewijst enkel dat betrokkene werkt, niet dat ze een duurzame relatie heeft met haar partner.*
- *Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder datum kan de authenticiteit van de foto's niet nagegaan worden. Bijgevolg worden deze niet aanvaard als bewijs voor de relatie.*
- *Verklaringen op eer door derden: deze worden niet aanvaard aangezien ze niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- *Bewijs aansluiting bij de mutualiteit dd 25.08.2010: dit document vormt geen bewijs voor de relatie aangezien nergens een verwijzing naar de partner van betrokkene is terug te vinden.*
- *Go-pass dd 08.02.2010, een hotelboeking dd 08.02.2010, toegangsticket tot 'Choco-Story' dd 09.02.2010: aangezien betrokkene een aanvraag deed op 29.06.2010, bewijst de data van deze documenten niet dat betrokkenen elkaar reeds meer dan één jaar voor de aanvraag kenden of reeds meer dan één jaar voor de aanvraag samenwoonden.*
- *Een huurovereenkomst op naam van beide partners, waarvan kan afgeleid worden dat die ingegaan is in maart 2010 (gegevens rijksregister + opmerking onderaan 'huur maart betaald'): de recente datum van dit document bewijst opnieuw niet dat betrokkenen elkaar reeds één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag samenwoonden.*

Bovendien deed betrokkene op 02.10.2009 een andere aanvraag gezinshereniging op basis van een andere duurzame relatie met een andere partner. Hieruit blijkt eveneens dat betrokkenen nog geen jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hadden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder afgekort: de vreemdelingenwet), van het KB van 5 juli 2010 en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“dat het beroep van verzoekster gegrond is op de volgende middelen en grieven;

dat de bestreden beslissing strijdig is met de wet van 15 december 1980 en met het K.B. van 5 juli 2010; dat verzoekster immers wel degelijk met haar Belgische partner een duurzame en stabiele relatie heeft, die voldoet aan de wettelijke criteria;

dat de bestreden beslissing ten onrechte twijfelt aan de authenticiteit van de door verzoekster overgelegde bewijsstukken; dat de bestreden beslissing in dat opzicht ook niet correct is gemotiveerd;

dat de duurzaamheid van de relatie dient te worden beoordeeld op de datum van de beslissing in graad van beroep; dat hoe dan ook vast staat dat verzoekster en haar partner in maart 2011 één jaar zullen hebben samengeleefd;

dat verzoekster het Spaans kiest als taal voor het verhoor ter zitting;

dat het dossier van verzoekster bij de verwerende partij bekend is onder nr. 6 452 026;

REDENEN waarom het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behage:

Bovenstaand verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens de bestreden beslissing van de federale staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid nietig te verklaren.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zijn verzoekschrift houdt verzoekster een schending voor van de wet van 15 december 1980 en van het K.B. van 5 juli 2010.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekster een ontvankelijk middel aanvoert.

In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoeksters verzoekschrift voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar de wet van 15 december 1980 en de wet van 5 juli 2010.

Verzoekster blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos; R.v.St. nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/Javaux; H. LENAERTS: Administratieve rechtscolleges, Adm. Lex., nr. 91, p. 48; Les Nouvelles: Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

Geheel ondergeschikt en in antwoord op verzoeksters concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat deze juridische grondslag mist.

Verzoekster meent dat ze wel voldoet aan de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie om reden dat ze in maart 2011 één jaar zal hebben samengeleefd met haar partner en rekening moet worden gehouden met de datum van een beslissing in graad van beroep.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster beweringen juridische grondslag missen.

Verzoekster dient het bewijs aan te brengen dat ze als partners gedurende één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag conform artikel 11 van het KB dd. 5.07.2010.

In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont betrokkenen nog geen jaar voorafgaand aan de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hadden.

Dit wordt door verzoekster niet ontkend.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt voorts terecht getwijfeld aan de authenticiteit van de door verzoekster voorgelegde stukken:

- *Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder datum kan de authenticiteit van de foto's niet nagegaan worden. Bijgevolg worden deze niet aanvaard als bewijs voor de relatie,*
- *Verklaringen op eer door derden: deze worden niet aanvaard aangezien ze niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden,*

Verzoekster bewerkingen kunnen niet anders aantonen.

Het enig 'middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.'

In haar repliekmemoirie dupliceert verzoekster als volgt:

“Wat de feiten betreft, heeft verzoekster geen opmerkingen bij de uiteenzetting van de verwerende partij.

Wat de ontvankelijkheid betreft, werpt de verwerende partij ten onrechte op dat verzoekster geen middel zou aanvoeren.

Uit de motivering van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekster verwijst naar de wet van 15 december 1980 en naar het KB van 5 juli 2010 dat de criteria voor het stabiele karakter van een relatie in geval van niet-gehuwde partners vastlegt.

Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing deze criteria.

Ten gronde handhaaft verzoekster het ingeroepen middel, nl. dat de duurzaamheid van haar relatie wel degelijk is bewezen en aan de wettelijke criteria beantwoordt.”

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen op dat het enig middel onontvankelijk is aangezien verzoekster heeft nagelaten een duidelijke omschrijving te geven van de rechtsregel die zij geschonden acht.

Wat betreft de schending van de wet van 15 december 1980 kan de verweerder worden gevolgd. Het is de Raad geheel niet duidelijk welk artikel van de vreemdelingenwet verzoekster geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Wat betreft de aangevoerde schending van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 11 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 dat de criteria bepaalt waaraan voldaan moet worden om aan te

tonen dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben van ten minste één jaar. In de zeer summiere uiteenzetting van haar middel zet verzoekster uiteen dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner en dat zij voldoet aan deze wettelijke criteria. Aldus is het duidelijk dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 11 van het KB van 5 juli 2010. De verweerder heeft in zijn nota met opmerkingen, zij het ondergeschikt, ook op deze wijze verweer gevoerd. De exceptie van de verweerder kan wat de aangevoerde schending van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 niet worden aangenomen.

Verzoekster argumenteert dat ze wel degelijk een duurzame en stabiele relatie had met haar Belgische partner die voldoet aan de wettelijke criteria. Verzoekster legt bij het verzoekschrift geen enkel concreet element voor die de zienswijze van verweerder, dat deze duurzame en stabiele relatie niet voorhanden is, weerlegt. Zij beperkt zich tot een vage en gratuite bewering.

De verweerder is bovendien niet kennelijk onredelijk tot dit besluit gekomen aangezien verzoekster slechts op 23 december 2009 de samenwoningverklaring met haar toenmalige partner S.D.M. (...) heeft stopgezet. Dit is minder dan een jaar voor de aanvraag van verzoekster tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie met dhr. D.D. (...). Deze aanvraag vond immers plaats op 29 juni 2010.

Waar verzoekster van oordeel is dat de duurzaamheid van een relatie dient te worden beoordeeld op de datum van de beslissing in graad van beroep wenst de Raad op te merken dat in de regelgeving, m.n. artikel 11 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt bepaald dat moet bewezen worden dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van minstens of ten minste één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, zodat hieruit ook al volgt dat de duurzaamheid van een relatie dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de beoordeling door het bestuur. Een schending van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 wordt hiermee niet aangetoond.

Verzoekster argumenteert tevens dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is daar ten onrechte getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de door verzoekster overgelegde bewijsstukken. Verzoekster lijkt hiermee een schending van de materiële motiveringsplicht te willen aanvoeren.

De Raad wijst erop dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekster nergens enig element voorlegt dat de concrete argumentatie van verweerder bij elk van de overgelegde bewijsstukken weerlegt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verweerder niet kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat verzoekster door het voorleggen van deze documenten niet voldoende aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner op basis waarvan ze haar aanvraag heeft ingediend. Wat betreft de overgelegde arbeidsovereenkomst, huurovereenkomst, bewijs van aansluiting bij de mutualiteit, go-pass, hotelboeking en toegangsticket tot 'choco-story', argumenteert verweerder partij terecht dat deze documenten ofwel nergens een verwijzing naar de partner van betrokkene bevatten, ofwel van zo een recente datum zijn dat deze niet bewijzen dat verzoekster en haar partner elkaar reeds één jaar voor de aanvraag kenden of samenwoonden. Wat de door verzoeker aangebrachte verklaringen van derden betreft, komt aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoekster niet te beschouwen als een absoluut bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie, aangezien deze verklaringen onmogelijk op hun waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Ook de argumentatie van verweerder betreffende de foto's dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan aangezien ze geen datum bevatten, is niet kennelijk onredelijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch wordt deze schending door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Het enig middel van verzoekster is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU